

Arrest

nr. 245 378 van 2 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 juni 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 11 maart 2020 in de haven van Zeebrugge door de politie aangehouden. Vervolgens werd hij door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens het binnendringen van de havenfaciliteiten. Op 19 juni 2020 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven en een inreisverbod van zes jaar opgelegd. Het huidige beroep is gericht tegen het inreisverbod, dat als volgt gemotiveerd is:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer:

[...]

Gekend in de gevangenis als [...], onderdaan van Ethiopië.

Alias: [...], Nationaliteit niet gekend

[...], geboren op 01.01.1990, onderdaan van Eritrea.

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.06.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene minstens sinds 11.03.2020 in het Rijk verblijft. Ook werd hij tussen 13.02.2020 en 11.03.2020 al verschillende keren aangehouden omwille van illegaal verblijf en omwille van transitmigratie.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene werd op 27.01.2020 overgedragen aan Duitsland op basis van een Dublin Akkoord. Betrokkene keerde echter meteen hierna terug naar België. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat betrokkene zich ook nu niet zal houden aan de verwijderingsmaatregel.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende op 13.05.2014 reeds een verzoek voor internationale bescherming in bij de Duitse instanties. Uit het akkoord tot terugname van de Duitse instanties (dd. 07.01.2020) op basis van artikel 18.1.d van de Dublin III verordening blijkt dat het verzoek van de betrokkene in Duitsland reeds het voorwerp uitmaakte van een negatieve beslissing. De vrees van de betrokkene werd dan ook niet aannemelijk bevonden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan andere misdrijven, namelijk aan het binnendringen in havenfaciliteiten, feiten waarvoor hij op 06.05.2020 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Zo blijkt uit het aanhoudingsmandaat dd. 11.03.2020 dat betrokkene hij zich, samen met een komaan, op onwettige wijze, op de terreinen van het havengebied van Zeebrugge bevond met de bedoeling richting Groot-Brittannië te kunnen gaan. In totaal werd betrokkene reeds vier keer in dergelijke omstandigheden aangetroffen in de havenfaciliteiten. In het aanhoudingsmandaat wordt dan ook besloten dat dit gedrag getuigt van een manifest criminele ingesteldheid en van een totaal gebrek aan normbesef en respect voor maatschappelijke regels. Hij wordt dan ook gezien als een gevaar voor de maatschappelijke veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Brugge op 26.03.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken

Betrokkene vulde op 13.02.2020, op 07.03.2020 en op 11.03.2020 een formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling aan met behulp van de vaststellende politieagent. Uit zijn antwoorden blijkt dat betrokkene sinds 08.01.2020 op het Belgisch grondgebied verblijft en dat hij als doel voor ogen had om zijn zwangere vrouw te vervoegen in het Verenigd Koninkrijk. Zij is afkomstig uit Eritrea. Over haar verblijfssituatie in het Verenigd Koninkrijk is geen informatie bekend. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene meermaals virtueel bezoek ontving van zijn vriendin, M. H. Uit de tussenkomst van zijn advocaat dd. 16.06.2020 (zie administratief dossier) blijkt opnieuw dat de partner van betrokkene in het Verenigd Koninkrijk zou verblijven, waar zij intussen bevallen zou zijn van een zoon. Het administratief dossier van de betrokkene bevat hoe dan ook geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Betreffende zijn relatie met zijn partner en hun minderjarige zoon wijzen we erop dat er niet uit het dossier blijkt dat betrokkene zou samenwonen met zijn partner zodat er geen gemeenschappelijk huishouden blijkt. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Wat er ook van moge zijn, er bestaat geen beletsel voor betrokkene om via moderne communicatiemiddelen contact te onderhouden met zijn vriendin. Noch lijkt er op het eerste zicht een beletsel te bestaan voor deze persoon om hem te komen opzoeken in het herkomstland. Het koppel kan hun relatie dus altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene of elders.

Voorts geeft de betrokkene aan geen ziektes te hebben die hem zouden belemmeren om te reizen. Tot slot geeft betrokkene steeds aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van politieke problemen. Betrokkene diende in dit verband op 13.05.2014 reeds een verzoek voor internationale bescherming in bij de Duitse instanties. Uit het akkoord tot terugname van de Duitse instanties (dd. 07.01.2020) op basis van artikel 18.1.d van de Dublin III verordening blijkt dat het verzoek van de betrokkene in Duitsland reeds het voorwerp uitmaakte van een negatieve beslissing. De vrees van de betrokkene werd dan ook niet aannemelijk bevonden. Een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“- Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ;

- Schending van artikel 1 Handvest grondrechten EU ;

- Schending van artikel 8 EVRM;

- Schending van de materiële motivatieplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel (= evenredigheidsbeginsel) als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Verweerder wordt een inreisverbod van niet minder dan 6 jaar afgeleverd. met als motivatie dat "betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel." (stuk 1).

Art. 74/11, §1 Vreemdelingenwet bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt OP maximum vijfjaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

Artikel 74/11 werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet per wet van 19 januari 2012 inhoudende een omzetting van richtlijn 2008/115/EG naar het Belgisch recht.

De voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 verduidelijkt omtrent dit laatste lid - waarvan in casu toepassing wordt gemaakt:

"Als een onderdaan van een derde land een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, legt artikel 11, § 2, van de richtlijn geen maximale duur op voor het inreisverbod.

De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het gevaar dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. "

(Parl. St Kamer, DOC 53 1828/001, p. 23)

Om een inreisverbod van méér dan 5 jaar op te leggen, dient bijgevolg een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid voor te liggen ... waarbij afdoende duidelijk en gedetailleerd dient te worden gemotiveerd door verweerder gezien het te respecteren evenredigheidsbeginsel en het te voeren individueel onderzoek.

Hierbij dient te worden benadrukt dat het bepalen van de duurtijd van een inreisverbod een discretionaire bevoegdheid omvat en aldus géén gebonden bevoegdheid voor verweerder omvat.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

"De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. "

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid van verweerder is zéér groot inzake inreisverboden. Immers beschikt men over een scala van 1 dag inreisverbod tot méér dan 5 jaren inreisverbod ... inzake een uiterst zware sanctie, nl. een verbod om gedurende dagen of jaren nog terug te kunnen inreizen in de ganse EU-zone die het Schengenacquis ten volle toepassen (i.c. in de wetenschap dat diens echtgenote en baby in het Verenigd Koninkrijk verblijven - stuk 6 en 7).

De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

Zo bevestigde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per arrest nr. 144.175 van 27 april 2015 in een manifest analoog dossier (stuk 8):

"Verzoeker wijst er in het middel terecht op dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van zes jaar, berust. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e. v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Om toepassing te maken van een inreisverbod van méér dan 5 jaar, betreft dit de "zwaarste categorie" van inreisverboden, wegens ernstig gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid. Een gewoon gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid is aldus nog niet voldoende om toepassing te maken van deze categorie.

Inzake deze begrippen van "openbare orde" en "nationale veiligheid" kan mits analogie worden teruggegrepen naar artikel 43 Vreemdelingenwet, waarin deze begrippen openbare orde en nationale veiligheid ook worden gehanteerd.

Artikel 43 Vw. werd in de Vreemdelingenwet ingeschreven middels artikel 24 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken.

Echter, overeenkomstig de Memorie van Toelichting bij deze wet, is de ratio legis van deze wetswijziging de "strijd tegen het terrorisme en de radicalisering" (Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 4, 3e alinea).

Zo is de wet althans qua ratio legis minstens "verkoch" aan het parlement. Zo kaderde de Staatssecretaris bij de inleidende uiteenzetting van diens wetsvoorstel deze wet als volgt:

"De staatssecretaris geeft aan dat met het wetsontwerp een evenwicht is gevonden tussen de procedurele waarborgen voor vreemdelingen enerzijds, en de bescherming van de samenleving en nationale veiligheid anderzijds. Er kunnen drie grote krachtlijnen in worden onderscheiden.

Ten eerste geldt de vaststelling dat S. A. nooit de Belgische nationaliteit heeft gehad. Hij is echter wel in België geboren en heeft er steeds gewoond. Op grond van de vreemdelingenwet was het niet mogelijk om zijn verblijfsrecht in te trekken. Sinds 2005 is in die wet ingeschreven dat vreemdelingen die in België geboren zijn of voor hun twaalf jaar in België zijn toegekomen hun verblijfsrecht niet kunnen verliezen. Dat kan ook niet in het geval van een veroordeling voor terrorisme of indien er een acuut gevaar is voor de nationale veiligheid. Met het voorliggende wetsontwerp komt daar verandering in. De intrekking zal uiteraard slechts gebeuren in het geval van een zware bedreiging van de nationale veiligheid of op grond van zeer zware feiten. Op dit ogenblik gaat het concreet om ongeveer 20 personen voor terrorisme en ongeveer 50 personen voor zeer zware criminele feiten. In heel wat Europese landen is dat evenzeer mogelijk, net als dat in België mogelijk was tot 2005. De staatssecretaris duidt aan dat het verblijf van S. A. op dit ogenblik via een andere weg is ingetrokken. De betrokkene verblijft immers in een Franse gevangenis, en is dus niet langer gedomicilieerd in België. Voor de ongeveer 70 genoemde personen is dat niet mogelijk. Het gaat nochtans om zeer gevaarlijke individuen die een bedreiging vormen voor de samenleving.

Ten tweede komt er met het wetsontwerp de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen aan EU-burgers. Dat kan op dit ogenblik niet in België, doch is wel toegestaan krachtens de terugkeerrichtlijn. In Nederland bestaat het bijvoorbeeld wel al met de "ongewenstverklaring". Ook hier gaat het enkel om criminele personen. Een voorbeeld zijn de Roemeense inbrekersbendes. Dergelijke personen kunnen wel worden teruggebracht naar Roemenië, maar het kan hen totnogtoe niet worden belet om terug naar België te komen. Met het inreisverbod zullen die personen geen vliegtuig naar België kunnen nemen. Het verbod zal vermeld staan in de ANG, en de betrokken zullen ook geseind in het Schengen-informatiesysteem. Het gaat dus om een sanctie ten aanzien van criminele personen, en niet van mensen die laattijdig hun administratieve verplichtingen vervullen. In Nederland heeft de "ongewenstverklaring" er bijvoorbeeld voor gezorgd dat er zeer weinig inbraken worden gepleegd door Roemeense bendes. In heel wat landelijke Belgische gemeenten vormen met name de woninginbraken een aanzienlijk criminaliteitsfenomeen.

Ten derde zijn er de procedurele wijzigingen in verband met het BGV en de afschaffing van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Tegelijk worden er meer procedurele waarborgen ingebouwd voor de vreemdelingen. Zo is er steeds een proportionaliteitstoets, met oog voor de integratie, de aanwezigheid van familieleden, het hebben van kinderen, enz. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) zal daar mee over oordelen. Ook de verplichting tot het horen van de betrokkene door de administratie wordt in de wet ingeschreven. Daarnaast komen er ook bijkomende regels in verband met de motiveringsplicht. "

(Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/003, p. 6-7)

Bovendien stelt de Memorie van Toelichting tevens uitdrukkelijk:

"Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen.

Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort.

Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECU:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Caifa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C- 493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geïd, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november. 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.

Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. "

(Pari. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Of nog inzake het begrip 'openbare orde':

"Een maatregel gegrond op de openbare orde is gerechtvaardigd indien uit het persoonlijk gedrag van de vreemdeling, onderdaan van de Unie, blijkt dat hij een actuele, werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. "

(HvJ 29 juni 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos, punt 66 e.v.; HvJ 27 april 2006, C-441/02, Commissie/Duitsland, punt 33 en 35; HvJ 22 december 2010, C-303/08, Land Baden-Württemberg/Betin Bozkurt, I-13445, punt 57)

Kortom, ook voor een inreisverbod van méér dan 5 jaar moet afdoende precies, concreet, uitgebreid en helder gemotiveerd worden door verweerder waarom het onderwerp van het inreisverbod een voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Zoals in de rechtspraak van het EHRM inzake de mogelijke schending/inmenging van het recht op gezinsleven van een "crimineel" dient ook op dit punt aldus o.a. in het licht van de individuele ernstige/strengere motivatieplicht individueel rekening te worden gehouden met bijvoorbeeld de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de gepleegde strafbare feiten. Deze toets is immers essentieel in het hanteren van het evenredigheidsbeginsel, wat een essentieel principe in deze uitmaakt conform de voorbereidende werken van de wet (zie supra).

Nu blijkt verzoeker helemaal niet veroordeeld te zijn wegens terrorisme, zware gewelddaden, roofoverval, verkrachting, etc. Evenmin is in de verste verte geen enkele sprake van enige gewelddadigheid in hoofd van verzoeker.

Nazicht van het dossier doet blijken dat verzoeker per vonnis van de Correctionele rechtbank van Brugge in maart 2020 werd veroordeeld tot 6 maand gevangenisstraf wegens feiten van binnendringend havenfaciliteit (stuk 9) ... waarbij verzoeker zonder enige schade aan te richten enkel poogde zijn hoogzwangere echtgenote in Groot Brittanië te vervoegen en bijgevolg aanwezig te zijn bij de bevalling.

Noch min, noch meer.

Verzoeker verklaarde ook aan de verbaliserende agenten op 11 maart 2020 (stuk 6):

"V: Welke weg heeft u gevolgd? Heeft u daarbij omheining vernield?

A: Wij waren op zoek naar een vrachtwagen in de buurt Brussel en zijn via deze vrachtwagen binnengekomen in de haven van Zeebrugge.

V: Bent u in een trailer of voertuig binnengedrongen, en zo ja, heeft u daarbij vernieling of beschadiging aangericht?

A: Neen, want wij willen niet gezien worden.

V: Wij zouden u kunnen doorverwijzen naar Fedasil, die deze vrijwillige terugkeer organiseert en u daarbij begeleidt. Bent u geïnteresseerd in deze vrijwillige terugkeer?

A: Neen. Mijn vrouw is in verwachting, 8 maand reeds, en zij is in Groot-Brittannië. Ik wil graag aanwezig zijn bij de bevalling van mijn kind.

V: Heeft u zelf nog iets aan uw verklaring toe te voegen?

A: Alles wat ik aan het doen ben en wat ik probeer is om naar het VK te gaan omdat ik naast mijn vrouw wil zijn om de geboorte van mijn kind mee te maken (...)"

Op geen enkel ogenblik blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker gewelddadig was, zich zou verzet hebben, ...

Verzoeker is zelfs ten allen tijde beleefd geweest tegen alle politiediensten en ambtenaren.

Verzoeker probeert louter bij diens echtgenote en kind te geraken dewelke in het VK verblijven.

Noch min noch meer.

Alwaar recent wetenschappelijk onderzoek naar het vaderschap van vaders die samen met hun gezin in een open asielcentrum verblijven reeds aantoonde dat het zelfbeeld van vaders en hun psychisch evenwicht danig aangetast wordt¹ ... kan zelfs een leek begrijpen dat de situatie van verzoeker met diens drang om bij vrouw en kind te geraken niet minder dan hartverscheurend is.

Hieruit evenwel een "ernstige aantasting van de openbare orde en de nationale veiligheid" afleiden is méér dan een brug te ver en dan ook kennelijk onredelijk, zelfs onmenselijk (terwijl de menselijke waardigheid primordiaal is: art. 1 Handvest grondrechten EU: "De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd").

Het probleem van transmigratie, waarbij personen in illegaal verblijf de oversteek naar Groot-Brittannië pogen te maken is desgevallend hinderlijk en inmiddels ook bestempeld als strafbaar feit (hoewel - andermaal - verzoeker nimmer iets beschadigde bij diens pogingen).

Voor deze pogingen diens echtgenote en baby te bereiken (en om te pogen om aanwezig te kunnen zijn bij de bevalling) is verzoeker al gestraft met een correctionele gevangenisstraf én het gegeven dat hij niet aanwezig was bij de bevalling (stuk 3);

Echter kan dit gegeven in alle eerlijkheid onmogelijk een dermate ernstige aantasting van de openbare orde of de nationale veiligheid worden geacht waarbij het gedrag van verzoeker alsdan een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, reden waarom verzoeker verbannen dient te worden van de Schengenzone en dit voor een periode van 6 jaar.

Indien de feiten in hoofdte van verzoeker (zonder enige fysieke schade binnendringen van havengebied m.o.o. transmigratie m.o.o. hereniging met zwangere echtgenote) hier reeds onder zou worden gekwalificeerd, wordt deze norm immers volkomen uitgehold, terwijl deze categorie (inreisverbod van méér dan vijf jaar) net door de wetgever wordt voorbehouden voor de meest ernstigste misdadigers (quod non in ca su).

Alwaar verzoeker middels bestreden beslissing ten andere verder gescheiden wordt en blijft gedurende minstens 6 jaar van diens echtgenote en kind/baby maakt zulks evenzoveel een disproportionele inbreuk uit op het recht op gezins- en familieleven in hoofdte van verzoeker en diens vrouw en kind (art. 8 EVRM).

In het kader van deze fair balance-toets conform artikel 8 EVRM. heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie

betreffen of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Daarnaast stelt artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

In casu ligt met de bestreden beslissing, inhoudende een inreisverbod van 6 jaar t.a.v. een vader die zijn vrouw en pasgeboren kind wenst te vervoegen, dan ook een disproportionele schending voor van het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, in samenlezing met artikel 74/11 Vw., art. 8 EVRM en art. 1 Handvest grondrechten EU.”

2.2.1. Na het duiden van de aangevoerde rechtsregels voert verzoeker aan dat het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar enkel kan worden gemotiveerd op grond van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij verwijst daarbij naar de memorie van toelichting bij de wet van 24 februari 2017 waarbij artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd ingevoerd. Verzoeker betoogt dat hij niet voor een geweldmisdrijf, maar enkel werd veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf wegens het binnendringen van de havenfaciliteiten. Hij deed dit om zijn hoogzwangere echtgenote in Groot-Brittannië te kunnen vervoegen. Verzoeker benadrukt dat er geen geweld aan te pas is gekomen en dat begrip moet worden opgebracht voor zijn psychisch evenwicht en zijn familiale situatie. Hij voert dan ook aan dat een inreisverbod van zes jaar disproportioneel is en een inbreuk vormt op zijn gezinsleven.

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld, na te hebben vastgesteld dat verzoeker reeds in 2014 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende, dat verzoeker zich *"schuldig heeft gemaakt aan andere misdrijven"* (sic), met name het binnendringen in de havenfaciliteiten, waarvoor hij op 6 mei 2020 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van zes maanden werd veroordeeld. Er wordt verwezen naar het aanhoudingsmandaat waaruit blijkt dat dit gedrag getuigt van een manifeste criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan normbesef en respect voor maatschappelijke regels. Verzoeker wordt dan ook gezien als een gevaar voor de maatschappelijke veiligheid.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat het aanhoudingsmandaat zich niet bevindt in het administratief dossier, noch een kopie hiervan, zodat de precieze bewoordingen ervan door de Raad niet kunnen worden nagegaan. Hoewel het binnendringen in de havenfaciliteiten inderdaad moet worden beschouwd als een gevaarlijke en door de wet verboden activiteit, kan verzoeker worden bijgetreden waar hij aanvoert dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet voor het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar, een *"ernstige bedreiging"* voor de openbare orde of nationale veiligheid vereist.

Het binnendringen in havengebied wordt overeenkomstig artikel 546/1 van het strafwetboek bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met een geldboete van 26 € tot 500 €. Indien er een gewoonte van wordt gemaakt, bepaalt artikel 546/2 dat de gevangenisstraf tot een jaar kan oplopen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de reden waarom de drempel voor een *"ernstige bedreiging"* van de openbare orde of nationale veiligheid werd overschreden, ligt in de vaststelling dat verzoeker getuigt van een manifeste *"criminele ingesteldheid"*.

Artikel 1 van het strafwetboek luidt echter als volgt:

*“Het misdrijf, naar de wetten strafbaar met een criminele straf, is een misdaad.
Het misdrijf, naar de wetten strafbaar met een correctionele straf, is een wanbedrijf.
Het misdrijf, naar de wetten strafbaar met een politiestraf, is een overtreding.”*

Naar luid van hoofdstuk II, afdeling 2 van het strafwetboek zijn criminele straffen: opsluiting of hechtenis van meer dan vijf jaar. Overeenkomstig artikel 25 van het strafwetboek is een correctionele straf een misdrijf dat bestraft wordt met een straf van acht dagen tot maximum vijf jaar.

Gelet op het bepaalde in artikel 546/1 en artikel 504/2 van het strafwetboek kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich slechts schuldig heeft gemaakt aan misdrijven, strafbaar met een correctionele straf.

Het motief dat verzoeker getuigt van een gevaarlijke "*criminele*" ingesteldheid, vindt dan ook geen steun in de feitelijke en juridische elementen van het administratief dossier. De motivering van de bestreden beslissing bevat ook geen andere elementen waarom de drempel, voorzien in artikel 74/11, aan een ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid *in casu* zou bereikt zijn. De verzoeker dient dan ook te worden bijgetreden waar hij aanvoert dat het inreisverbod van zes jaar disproportioneel is en niet naar recht gemotiveerd.

In de nota met opmerkingen worden de motieven van de bestreden beslissing weliswaar nogmaals uitdrukkelijk uiteengezet, doch deze uiteenzetting bevat geen elementen die een ander licht werpen op deze beoordeling.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 19 juni 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT